

«Ο Θεός είναι Πνεύμα, και οι προσκυνούντες αυτόν εν πνεύματι και αληθεία πρέπει να προσκυνώ σι» (Ιωάννης, δ':24).

«Σας παρακαλώ λοιπόν, αδελφοί, δια των οίκτιρμών του Θεού, να παραστήσετε τα σώματά σας θυσίαν ζώσαν, αγίαν, ευάρεστον εις τον Θεόν, ήτις είναι η λογική σας λατρεία» (Ρωμαίους, ιβ':1)

Στην Παλαιά Διαθήκη οι άνθρωποι του Θεού, όταν θέλανε να κάνουν μια προσφορά προς τον Θεό, έκαναν θυσίες με ζώα. Πρώτος ξεκίνησε ο Άβελ που πρόσφερε από τα πρόβατά του και ο Κύριος είδε με ευμένεια την προσφορά του (Γένεσις, δ':4). Στη συνέχεια παρατηρούμε και άλλους πιστούς ανθρώπους, να προσφέρουν θυσίες στον Θεό κάνοντας θυσιαστήρια, όπως ο Νώε, ο Αβραάμ, ο Ισαάκ, ο Ιακώβ κ.ά. Μ' αυτό τον τρόπο θέλανε κάνοντας μια προσφορά προς τον Θεό, να δείχνουν έμπρακτα την ευχαριστία και την αγάπη τους, σ' Αυτόν.

Σήμερα, οι χριστιανοί που πιστεύουν στον Θεό δεν λατρεύουν τον Θεό με θυσίες ζώων αλλά εν πνεύματι και αληθεία. Αυτό είπε ο Κύριος Ιησούς Χριστός, όταν τον ρώτησε η Σαμαρείτιδα, πού θέλει ο Θεός να Τον προσκυνούν, στα Ιεροσόλυμα ή στο δικό τους όρος. Συγκεκριμένα ο Κύριος της απάντησε ότι έφθασε η ώρα που ούτε στα Ιεροσόλυμα ούτε στο δικό τους όρος θα προσκυνούν τον Πατέρα, διότι επειδή ο Θεός είναι πνεύμα θέλει και οι προσκυνούντες Αυτόν, να Τον προσκυνούν 'εν πνεύματι και αληθεία'(Ιωάννης, δ':20-26). Λέγοντας ο Κύριος 'έφθασε η ώρα', προφανώς εννοούσε ότι με τη θυσία Του πάνω στο σταυρό του Γολγοθά, θα εκπλήρωνε ότι ήταν 'ο Αμνός του Θεού ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου' και η μόνη

οδός που οδηγεί στον Πατέρα. (Ιωάννης, α':29,ιδ':6).

Συνεπώς τα πρώτα βήματα που πρέπει να κάνει κάθε άνθρωπος για να λατρεύσει τον Κύριο εν πνεύματι και αληθεία, είναι να μετανοήσει για τις αμαρτίες του, να πιστέψει στον Ιησού Χριστό και να Τον επικαλεστεί στη ζωή Του, έτσι ώστε 'να γεννηθεί άνωθεν' και να πάρει δωρεάν και κατά χάρη τη σωτηρία της ψυχής του. Μετά από αυτά τα βήματα, όλοι οι αναγεννημένοι χριστιανοί πρέπει να έχουν υπόψη την γραφική προτροπή: 'μετά φόβου και τρόμου εργάζεσθε την εαυτών σωτηρίαν διότι ο Θεός είναι ο ενεργών εν υμίν και το θέλει και το ενεργείν κατά την ευδοκίαν αυτού' (Φιλιππησίους, β':12,13). Βέβαια για να εργάζεται ο χριστιανός 'μετά φόβου και τρόμου'

την σωτηρία του, η απαραίτητη προϋπόθεση είναι η 'εν πνεύματι και αληθεία' λατρεία του προς το Θεό, βασικές δε συνιστώσες αυτής της λατρείας είναι η εν Πνεύματι Αγίω προσευχή μαζί με την δοξολογία και υμνωδία.

Όσο αφορά την προσευχή, σχετικά με το πώς πρέπει να γίνεται ώστε να είναι ευάρεστη στο Θεό, ο Κύριος στην 'επί του όρους' ομιλία Του, αναφέρει τα εξής: «συ όμως, όταν προσεύχησαι, είσελθε εις το ταμείον σου, και, κλείσας την θύραν σου, προσευχήθητι εις τον Πατέρα σου τον εν τω κρυπτώ η και ο Πατήρ σου ο βλέπων εν τω κρυπτώ θέλει σοι ανταποδώσει εν τω φανερώ. Όταν δε προσεύχησθε, μη βατολογήσετε ως οι εθνικοί η διότι νομίζουν ότι με την πολυλογίαν αυτών θέλουσιν εισακουσθή. Μη ομοιωθήτε λοιπόν με αυτούς η διότι εξεύρει ο Πατήρ σας, τίνων έχετε χρείαν, πριν σεις ζητήσετε παρ' αυτού»

(Ματθαίος, ς':6-8). Στη συνέχεια ο Κύριος μας λέει πώς να προσευχόμαστε, αναφέροντας τη γνωστή προσευχή το 'Πάτερ ημών'. Αυτή η προσευχή μας δίνει ένα πρότυπο με τα κύρια αιτήματα και τις υποχρεώσεις του χριστιανού μαζί με την ιεραρχία τους. Αναφέρει χαρακτηριστικά ότι τον Θεό Τον αποκαλούμε Πατέρα και τα πρώτα μας αιτήματα η είναι να έρθει η βασιλεία Του και να γίνει το θέλημά Του, όπως στον ουρανό έτσι και στη Γη. Μετά να ζητάμε τα απαραίτητα για τις καθημερινές υλικές μας ανάγκες, όπως τη τροφή. Να ζητάμε να μας συγχωράει από τις αμαρτίες μας, με την προϋπόθεση ότι συγχωρούμε και εμείς όσους η αμαρτήσαν σε μας. Να μη επιτρέψει η να πέσουμε σε πειρασμό και να μας ελευθερώσει από το πονηρό. Να ολοκληρώσουμε την προσευχή μας δίνοντας τη δόξα στον Πατέρα Θεό λέγοντας ότι Αυτού είναι η βασιλεία, η δύναμη και η δόξα στους αιώνες των αιώνων. Ο Κύριος η συνεχίζει τονίζοντας τη σημασία της συγχώρεσης με το ότι λέει εάν δεν συγχωρούμε αυτούς που φταίνε σε μας, ούτε ο Πατέρας Θεός θα μας συγχωρέσει τα δικά μας πταίσματα (Ματθαίος, ς':9-15).

Στην ίδια ομιλία ο Κύριος θέλοντας να τονίσει το γεγονός ότι ο Θεός είναι δίκαιος μισθαποδότης εις τους εκζητούντας Αυτόν, αναφέρει «Αιτείτε, και θέλει σας δοθή η ζητείτε, και θέλετε ευρεί η κρούετε, και θέλει σας ανοιχθή η διότι πας ο αιτών λαμβάνει, και ο ζητών ευρίσκει, και εις τον κρούοντα θέλει ανοιχθή»

(Ματθαίος, ζ':7-8). Όμως επειδή η απάντηση του Θεού σε κάποια αιτήματά μας δεν είναι άμεση, ο Κύριος η αναφέρει την παραβολή του άδικου κριτή, με σκοπό να διδάξει τους πιστούς 'ότι πρέπει πάντοτε να προσεύχωνται και να μη αποκάμνωσι' (Λουκάς, ιη':1-8). Βέβαια ο λόγος του Θεού σε πολλά εδάφια αναφέρει ότι βασική προϋπόθεση για να

απαντήσει ο Θεός, είναι απλά η πίστη του ανθρώπου σ' Αυτόν.

Αναφέρουμε μερικά:

« Δια τούτο σας λέγω, πάντα όσα προσευχόμενοι ζητείτε, πιστεύετε ότι λαμβάνετε, και θέλει γείνει εις εσάς» (Μάρκος, ια':24).

«...χωρίς δε πίστεως αδύνατον είναι να ευαρεστήση τις εις αυτόν• διότι ο προσερχόμενος εις τον Θεόν πρέπει να πιστεύη ότι είναι και γίνεται μισθαποδότης εις τους εκζητούντας αυτόν» (Εβραίους, ια':6).

Στην αναγεννημένη εκκλησία, υπάρχει και η εκκλησιαστική λατρεία, δηλαδή όταν οι πιστοί συγκεντρώνονται ομοθυμαδόν πρώτα για να λατρεύσουν τον Θεό αλλά και για να συμπροσευχηθούν για τα αιτήματα τους. Διαβάζουμε σχετικά: «....Ούτω και σεις, επειδή είσθε ζηλωταί πνευματικῶν, ζητείτε να περισσεύητε εν αυτοίς προς την οικοδομήν της εκκλησίας....Τι πρέπει λοιπόν; Θέλω προσευχηθῆ με το πνεῦμα, θέλω δε προσευχηθῆ και με τον νούν. Θέλω ψάλλει με το πνεῦμα, θέλω δε ψάλλει και με τον νούν..... Τι πρέπει λοιπόν, αδελφοί; Όταν συνέρχησθε, ἕκαστος υμῶν ψαλμόν ἔχει, διδαχὴν ἔχει, γλῶσσαν ἔχει, ἀποκάλυψιν ἔχει, ἐρμηνείαν ἔχει πάντα ας γίνωνται προς οικοδομήν»

(Α' Κορινθίους, ιδ':12,15,26). Αυτά τα εδάφια, όπως και τα υπόλοιπα αυτού του κεφαλαίου φανερώνουν ότι στη χριστιανική 'εν πνεύματι και αληθεία' λατρεία, βασικό ρόλο παίζουν τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, τα οποία όμως πρέπει ενεργούνται ευσχημόνως και κατά τάξη.

Βέβαια η κύρια λατρευτική συνάθροιση της εκκλησίας γίνεται την Κυριακή, κατά την οποία λαμβάνει χώρα η Θεία Κοινωνία του Σώματος και Αίματος του Κυρίου, στην οποία είναι απαραίτητο να συμμετέχει κάθε χριστιανός, αν θέλει να συνεχίσει να ανήκει στην εκκλησία του Χριστού (Α' Κορινθίους, ι':16,17).

Η προσευχή της εκκλησίας έχει δύναμη, γιατί όταν προσεύχονται όλοι οι πιστοί ένθερμα και με πίστη, ο Θεός απαντάει με θαυμαστές ενέργειες. Τέτοιο παράδειγμα βλέπουμε στις Πράξεις των Αποστόλων, όταν ο Ηρώδης έπιασε τον Πέτρο και τον έβαλε στη φυλακή, η εκκλησία έκανε ακατάπαυστη προσευχή για τον Πέτρο και ο Κύριος ενήργησε θαυμαστά, έστειλε άγγελο και ελευθέρωσε τον Πέτρο. Ο Ηρώδης είχε στρατιώτες και η δύναμή του ήταν ανθρώπινη γιατί στηριζόταν σε ανθρώπους και σε όπλα. Η εκκλησία έχει τον Ιησού Χριστό και δεν στηρίζεται σε καμία ανθρώπινη δύναμη αλλά στον Πατέρα Θεό και με πνευματικά όπλα, όπως η προσευχή με πίστη, θα βλέπει την δύναμη του Θεού να νικάει τις επιθέσεις του πονηρού.

(Πράξεις,ιβ΄:1-19).

Βέβαια για να συμβαίνει αυτό πρέπει οι πιστοί σύμφωνα με την εντολή του Κυρίου, να αγρυπνούν και να προσεύχονται για να μην πέσουν σε πειρασμό (Ματθαίος,κς΄:41). Συνεπώς η προσευχή μπορούμε να πούμε, ότι δρα προληπτικά ώστε να μην πέσουμε σε πειρασμό.

Ολοκληρώνοντας λέμε ότι η 'εν πνεύματι και αληθεία λατρεία' περιλαμβάνεται συνοπτικά στο εδάφιο: « και ενέμενον εν τη διδαχή των αποστόλων και εν τη κοινωνία και εν τη κλάσει του άρτου και εν ταις προσευχαίς» (Πράξεις,β΄:4

2). Μέσω αυτών των πνευματικών ενεργειών όλοι οι χριστιανοί επικοινωνούμε με τον Θεό, πληρούμαστε Πνεύματος Αγίου, αυξάνεται πνευματικά ο εσωτερικός μας άνθρωπος, υπηρετούμε και συγχωρούμε αλλήλους, ζητάμε αιτήματα από τον Θεό και δια της πίστεως τα λαμβάνουμε. Είναι η δική μας ζωντανή θυσία, η οποία γίνεται με το σώμα μας, μιας και για να εμμένουμε σ' αυτές τις πνευματικές ενέργειες, καλούμαστε να θυσιάσουμε, από το χρόνο μας, την ξεκούρασή μας και γενικά από το ανθρώπινο θέλημά μας. Έτσι θα φθάσουμε να απολαμβάνουμε την παρουσία του Θεού μέσα μας και κάθε δοκιμασία που θα περάσουμε, να την αντιμετωπίζουμε όπως ο Κύριος προσευχόμενοι και λέγοντας 'ουχί ως εγώ θέλω, αλλ' ως συ'(Ματθαίος, κς΄:39).Αμήν.